

Sygn. akt I C 122/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dorota Znyk

Protokolant: sekr sąd. Anna Pełka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę kwoty 3915, 25 zł

- 1) zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę (...), 95 (dwa tysiące osiemset trzydzieści dziewięć złotych 95/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 31 października 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 319, 59 zł (trzysta dziewiętnaście złotych 59/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 122/16

UZASADNIENIE

Powód (...) SA z siedzibą w W. w pozwie wniesionym dnia 11 września 2015r. w postępowaniu elektronicznym wniósł o zasądzenie od pozwanej E. B. kwoty 3915,25 złotych z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 49 złotych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną umowy pożyczki pieniężnej stanowiącej kredyt konsumencki z dnia 16 grudnia 2015 roku, na mocy której powód zobowiązał się udzielić pożyczki w kwocie 4000 złotych z odsetkami umownymi w wysokości stałej 10 % w stosunku rocznym a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat. Umowa pożyczki została wypowiedziana pismem z dnia 19 sierpnia 2015r. za dwutygodniowym wypowiedzeniem ze skutkiem na dzień 02 września 2015r. Na zadłużenie z tytułu pożyczki składają się: niespłacone raty w wysokości 3166.65 złotych, skapitalizowane odsetki w kwocie 78,08 złotych od kwoty 3166.65 złotych za okres od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty, tj. od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. do dnia 09 września 2015r., koszty przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty w kwocie 123 złotych, koszty przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego w kwocie 75 złotych, opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 442,52 złotych, opłata administracyjna w kwocie 30 złotych.

(pozew k. 2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2016 roku, Sąd Rejonowy w Łowiczu nakazał E. B. aby zapłaciła na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3915,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 11 września 2015 roku.

/ nakaz zapłaty- k. 4 v./

Od poniższego nakazu sprzeciw wniosła pozwana, podnosząc brak wymagalności dochodzonego roszczenia a z daleko posuniętej ostrożności nie udowodnienie wysokości roszczenia, co do wysokości jak i co do zasady, nieważność umowy pożyczki, brak przekazania przez cedenta środków pieniężnych pozwanemu, brak związania pozwanego postanowieniami umowy w części dotyczącej wysokości odsetek za opóźnienie. Brak wskazania wysokości stopy procentowej odsetek, brak wypowiedzenia umowy pożyczki i brak wymagalności części rat pożyczki, brak wykazania wysokości odsetek naliczonych przez cedenta, ominięcie dokumentów złożonych przez powoda. W związku z powyższym pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

/sprzeciw- k. 6/

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie VI N-ce (...) przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Łowiczu.

/postanowienie- k. 8/

W odpowiedzi na pozew, pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie.

/pismo – k. 78/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. B. zawarła w dniu 15 grudnia 2014 r. z (...) SA z siedzibą w W. reprezentowaną przez (...) S.A. z siedzibą w S. umowę pożyczki (...). Przedmiotem umowy była pożyczka kwoty 4000 złotych z roczną stałą stopą oprocentowania 12 % na okres 24 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Zwrot pożyczki miał nastąpić zgodnie z harmonogramem poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę administracyjną i opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe. Opłata przygotowawcza w kwocie 590 złotych została rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i obejmowała koszty dostarczenia i podpisania umowy u klienta, koszty badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. Opłata administracyjna wynosiła 15 złotych miesięcznie i obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowanie terminowości obsługi pożyczki, obsługę wniosków klienta a także usługi contact center i wysyłki komunikatów sms. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 5450, 26 złotych zaś rzeczywista roczna stopa oprocentowania wyniosła 38, 04 %. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wyniosła czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku opóźnienia klienta pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych, których koszt określono w umowie następująco: koszty przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25 złotych, koszty przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszty przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszty przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 75 złotych, które łącznie nie mogły przekroczyć 198 złotych.

(umowa pożyczki , harmonogram spłaty k. 99-106, twierdzenie pozwu, pełnomocnictwo- k. 98)

Pożyczkobiorca E. B. spłaciła pięć rat pożyczki a następnie z dniem zapłaty szóstej raty – tj. 15 czerwca 2015 roku, zaprzestała spłaty. Pismem z dnia 03 sierpnia 2015r. powód ostatecznie wezwał E. B. do zapłaty kwoty 548, 43 zł z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zaległym zadłużeniu do rejestru dłużników.

/wezwanie do zapłaty- k. 107-108, monit z dnia 29 czerwca 2015 roku- k. 35, harmonogram- k. 33 /

Pismem z dnia 11 czerwca 2015 roku, pozwana zwróciła się do powoda o obliczenie oraz wskazanie jej aktualnego salda zadłużenia pozwanej wynikającej z zawartej umowy pożyczki.

/ dowód- pismo k. 111/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej i załączone do akt sprawy niniejszej dokumenty w postaci umowy pożyczki. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż pozwana zawarła umowę z powodem i na jej warunkach otrzymała do dyspozycji kwotę 4000 zł. Powyższe potwierdza jednoznacznie treść pisma przedstawionego przez powoda, w którym pozwana wnosi o wskazanie aktualnego salda zadłużenia, co w sposób oczywisty wskazuje, iż pozwana zawierała umowę z powodem i co istotne miała świadomość istniejącego zadłużenia. Przyznała tym samym okoliczność zawarcia umowy i istnienie zadłużenia. Zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, pozwana gdyby nie była stroną umowy z pozwanym, nie wnosiłaby o wskazanie zadłużenia, a na pewno zanegowałaby fakt zawarcia z pozwanym umowy.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie podstawę faktyczną roszczeniom powoda dają postanowienia umowy pożyczki zawartej przez pozwaną A. Ż. w dniu 15 grudnia 2014 r. z (...) SA z siedzibą w W. nr (...). Roszczenie pozwu co do zasady znajduje oparcie w treści art. 720 § 1 k.c. stanowiącego, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do przedmiotowej umowy pożyczki zastosowanie znajdują także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011.126.715). Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności : umowę pożyczki (...) .

Umowa została zawarta przez przedsiębiorcę (powódkę) w ramach prowadzonej działalności z konsumentem (pozwanym). Powódka jest przedsiębiorcą, która w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się m.in. udzielaniem pożyczek gotówkowych. Pozwany jest konsumentem w rozumieniu ustawy, bowiem z umowy nie wynika, aby zaciągał pożyczkę na działalność gospodarczą. A za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. (art. 22¹ kc w zw. z art. 5 pkt 1 ukk).

Ponadto zastosowanie będą miały przepisy kodeksu cywilnego tj. art. 359 kc w zakresie dotyczącym maksymalnych odsetek umownych oraz art. 384- 385³kc dotyczących zobowiązań umownych z udziałem konsumenta.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn. akt III CSK 119/10, stwierdził, że wykonanie zobowiązania sprowadza się w zasadzie do spełnienia świadczenia przez dłużnika, aczkolwiek spełnienie świadczenia nie zawsze musi oznaczać wykonanie zobowiązania - np., gdy nie zostaną spełnione ciężące na dłużniku obowiązki funkcjonalnie związane z zobowiązaniem, a nie związane z długiem. Świadczenie może być uznane za wykonane w sposób prawidłowy wówczas, gdy dłużnik zachował się zgodnie z treścią zobowiązania, a rezultatem tego było odniesienie przez wierzyciela korzyści czyniących zadość jego interesowi.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego powództwo w znaczącej części okazało się zasadne. Argumenty przedstawione przez pełnomocnika pozwanej miały wpływ na obniżenie zasądzzonego roszczenia ale nie mogły skutkować jego całkowitym oddaleniem. W ocenie Sądu zawarta przez pozwaną umowa pożyczki nadal obowiązuje pozwaną i na jej podstawie pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 2839, 95 zł. Nie ma żadnych wątpliwości, iż E. B. otrzymała powyższą kwotę i zaniechała zapłaty pożyczki z dniem 15 czerwca 2015 roku. O powyższym świadczą dokumenty załączone do pozwu a mianowicie wezwanie do zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 zł. Jak wynika z monitu

powódka nie zapłaciła raty w wysokości 219, 52 której termin zapłaty przypadał na dzień 15 czerwca 2015 r. (vide monit- k. 35, harmonogram spłaty- k. 101). O ile nie jest wiadome, czy powyższy monit został doręczony pozwanej (brak dowodu wysłania i doręczenia monitu), to jednak jego treść podobnie jak treść pozostałych wezwań i monitów wskazuje, iż pozwana zalegała z płatnościami rat od dnia 15 czerwca 2015 roku (k. 35-38).

Zasadne okazały się również zarzuty pełnomocnika powoda o nie udowodnieniu wypowiedzenia umowy pożyczki. Powód co prawda załączył do akt sprawy wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 19 sierpnia 2015 roku, nie mniej jednak załączony do akt sprawy dowód wysłania pisma jest nieczytelny, co do daty wysłania pisma (k. 110), co wobec negacji pozwanej w zakresie otrzymania wypowiedzenia, nasuwa istotne wątpliwości, czy dowód ten dotyczy przesyłki z dnia 19 sierpnia 2015 roku. Poza tym gdyby nawet kserokopia nadania przesyłki dotyczyła wypowiedzenia umowy, to powód nie udowodnił tej okoliczności poprzez załączenie zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki. Powyższe powoduje, iż Sąd oddalił żądanie powoda o zasądzenie odsetek od dnia 11 września 2015 roku, nie podzielaając twierdzeń pełnomocnika powoda, iż roszczenie stało się natychmiast wymagalne z dniem 03 września 2015 roku (po upływie 2 tygodni od dnia doręczenia pożyczkobiorcy), a jako datę wymagalności roszczenia przyjął dzień następny od daty doręczenia pozwu, traktując pozew jako wypowiedzenie umowy, tj. od dnia 31 października 2015 roku (vide potwierdzenie odbioru nakazu zapłaty wraz z pozvem- k. 5). Jak bowiem wynika z pkt 15 umowy, pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie klienta z zachowaniem 2 tygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane jest doręczenie klientowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej.

W pozostałym zakresie twierdzenia pełnomocnika pozwanej okazały się niezasadne. Nie mniej jednak Sąd z urzędu ustalił, iż w zakresie oddalonej części powództwa tj. kwoty 1075, 05 zł, postanowienia umowy pożyczki - o pobieraniu opłaty przygotowawczej, kosztów wezwań do zapłaty i kosztów przekazania sprawy do windykacji są stosownie do treści art. 58 § 1 k.c. nieważne. Tym samym dochodzone pozvem należności z tego tytułu w świetle powołanych niżej przepisów powodowi się nie należą.

I tak odnosząc się do definicji ustawowych należy stwierdzić , że na „całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta „ (art. 5 pkt. 8 ustawy o kredycie konsumenckim) składa się – suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu . „Całkowita kwota kredytu” (pkt. 7 art. 5 ustawy) to suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

Natomiast „całkowity koszt kredytu” (pkt. 6 definicji ustawowych) to – wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności:

- a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz
- b) koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu.

W ocenie Sądu zastrzeżona w umowie **opłata przygotowawcza** – dochodzona w pozwie w niezapłaconej przez pozwaną części, tj. w kwocie 442,52 złotych zmierza do obejścia przepisu ustawowego określającego maksymalną wysokość opłaty. Opłata w rzeczywistości miała pełnić rolę wynagrodzenia dla pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki. Jej przewidzenie w umowie w wysokości 590 zł - w ocenie Sądu - powoduje, że koszty udzielonej pożyczki są nadmierne. Z tych względów uznać należało, że jej zawarcie w umowie miało na celu obejście prawa, a to przepisu o maksymalnej wysokości opłat związanych z zawarciem umowy pożyczki (art. 33 a ustawy o kredycie konsumenckim). Jako takie kwestionowane postanowienie umowy również uznać należało za nieważne (art.58 § 1 i 2 k.c.). Powód za wyjątkiem zgłoszone żądania, co do zapłaty opłaty przygotowawczej określonej w umowie na kwotę 590 zł, nie udowodnił w żaden sposób, co złożyło się na wysokość tejsze opłaty- jakie to koszty i czynności poniosła w związku z przygotowaniem umowy pożyczki, czy poniesienie kosztów opłaty przygotowawczej okazało się niezbędne do uzyskania kredytu, - czy umowa została podpisana u klienta, bez konieczności wizyty w biurze, czy była badana zdolność klienta do spłaty pożyczki, aby zapewnić mu odpowiedzialne pożyczanie (vide postanowienia umowy- k. 99). Wysokość bowiem wprowadzanych do umowy dodatkowych opłat powinna znajdować

uzasadnienie w rzeczywistych nakładach jakie musi ponieść powód w związku z podjęciem czynności związanych z udzieleniem kredytu.

Kwestią wymagającą rozważenia na tle przedstawionego stanu faktycznego sprawy jest zasadność domagania się przez powoda zapłaty kwoty 75 złotych tytułem **kosztów przekazania sprawy do windykacji** oraz kwoty 123 złotych tytułem **kosztów przygotowania oraz wysłania monitów i wezwań do zapłaty**. Zgodnie z § 13 a) - d) umowy pożyczki zastrzeżono, iż w przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki klient ponosi koszty podjętych przez pożyczkodawcę działań upominawczo-windykacyjnych, w tym koszty przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25 złotych, koszty przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszty przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszty przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 75 złotych, które łącznie nie mogły przekroczyć 198 złotych. Zastrzeżenie tego rodzaju opłat w okolicznościach niniejszej sprawy jest w istocie ich zastrzeżeniem na wypadek niewywiązania się przez dłużnika ze świadczenia pieniężnego- z obowiązku terminowej spłaty pożyczki i jej umówionego oprocentowania. Tego rodzaju kwoty to nic innego, jak ryczałtowo ujmowane odszkodowanie, obejmujące szkodę polegającą na poniesieniu przez wierzyciela kosztów, jakie powstają po stronie dającego pożyczkę w związku z wystawieniem tego rodzaju dokumentów. Zdaniem Sądu żądane od pozwanego koszty windykacji muszą wynikać z kosztów faktycznie poniesionych przez powoda, bowiem w przeciwnym razie zastrzeżenie tego rodzaju opłat w swej istocie jest niczym innym, jak zastrzeżeniem kar umownych na wypadek niewykonania bądź nienależytego wykonania świadczenia pieniężnego, co jest niedopuszczalne (art. 483 § 1 k.c., por. art. 385³ pkt 17 kc), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne (art. 58 § 1 k.c.).

Wprowadzone do umowy pożyczki bliżej nieokreślona co do sposobu wyliczenia opłata przygotowawcza w wysokości 590 złotych (koszty przekazania sprawy do windykacji (75 złotych) oraz rażąco wysokie koszty monitów i wezwań w wysokości stałej, z góry ustalonej i nieadekwatnej do rzeczywiście poniesionych przez pożyczkodawcę obciążeń (123 złotych) jest w ocenie sądu praktyką niedopuszczalną także dlatego, że wykracza poza zasadę swobody zawierania umów i zmierza do narzucenia ukrytego, lichwiarskiego oprocentowania pożyczki sprzecznie z postanowieniami art. 359 §2¹ i §2³ k.c. Przepis art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy stanowił bowiem, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Natomiast § 2² tego przepisu stanowił, że jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Także w świetle zmienionego z dniem 22 marca 2016r. brzmienia przepisu art. 359 k.c., który w § 2¹ stanowi, iż maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. (§ 2² i § 2).

Oдноśnie szeroko pojętych działań windykacyjnych, nawet przyjmując, że działalność powódki nastawiona jest na zysk finansowy z tytułu zgody na korzystanie z jej kapitału, to wysokość tych opłat nie może pozostawać ona poza kontrolą sądu i być nadmierna. Nie uprawnia to także powódki do przerzucania na konsumenta kosztów działalności gospodarczej i związanego z tym ryzyka własnej działalności parabankowej. Przerzucanie na pożyczkobiorcę „kosztów windykacji” prowadzi do nieuzasadnionego obciążania konsumenta kosztami ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą. Takie działanie należy ocenić jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta. Istotne jest bowiem, aby te dodatkowe koszty, pomimo umownego ich zastrzeżenia i wyrażenia na nie zgody przez pozwanego w umowie pożyczki, nie były rażąco wygórowane. Żądanie 45 zł za wysłanie wezwania do zapłaty, jest rażąco wygórowane (vide k. 102 pkt. 13 umowy). Żądanie kosztów windykacji jest nie tylko nieuzasadnione prawnie ale również dowodowo, o czym wspomniano powyżej. Nie jest wiadome za co powód żąda kwoty 123 zł i 75

zł. Powód udowodnił jedynie okoliczność wysłania dwóch pism do pozwanej, na okoliczność czego załączył dowód nadania, co daje rzeczywisty koszt 8, 40 zł (4, 20 zł x2- k. 108, 110).

Żądanie pozwu ponad kwotę 2839, 95 zł w ocenie Sądu nie tylko pozostało nieudowodnione, ale rażąco narusza interesy konsumenta oraz kształtuje jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 385¹ kc.

Sąd w niniejszym składzie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 13.07.2005r. I CK 832/04 w którym doprecyzowując w/w pojęcia kodeksowe SN wyjaśnił, że w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc „rażące naruszenie interesów konsumenta „oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie wskazane w tym przepisie formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule zawarte we wzorcu umownym przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta „.

Odnosząc się do powyższej interpretacji należy stwierdzić, że żądanie kwoty 75 zł- tytułem hipotetycznych kosztów windykacji oraz kwoty 123 zł- tytułem przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, godzą zarówno w równowagę kontraktową jak i wprowadzają nieusprawiedliwioną dysproporcję praw pożyczkodawcy i obowiązków pożyczkobiorcy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W § 3 art. 385¹ kc, ustawodawca wyjaśnił, że nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Nie budzi wątpliwości Sądu – jako fakt znany z urzędu – (z uwagi na licznie wnoszone przez powódkę pozwy), że powódka posługuje się wzorcem umowy, na treść którego pożyczkobiorcy nie mają wpływu i nie są z nimi uzgadniane indywidualnie.

Powódka w obrocie posługuje się formularzem umowy, którego treści od §1 do ostatniego są powielane, jednostronnie ustalone przez powódkę. Pożyczkobiorca nie ma żadnego wpływu na ich treść, albowiem postanowienia umowy nie podlegają negocjacom. Nieuzgodnione indywidualnie postanowienia umowy dotyczące wysokości kosztów windykacyjnych w sposób oczywisty kształtują obowiązki pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Są sprzeczne z ogólnie obowiązującymi przepisami prawa cywilnego kształtującymi zasady odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (z art. 361 KC w zw. z art. 471 KC). To powódkę obciąża obowiązek wykazania wysokości szkody i związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem zobowiązania a szkodą. Powódka tego związku nie wykazała.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w następujący sposób:

- 2831, 55 zł – kwota kapitału wraz należnymi odsetkami obliczona w ten sposób, iż od kwoty kapitału żądanej w pozwie w wysokości 3166, 65 zł odjęto kwoty nienależnie pobranej opłaty przygotowawczej w wysokości 147, 48 zł, opłaty administracyjnej w wysokości 75 zł, oraz kosztów upomnień w wysokości 112, 62 zł. Powyższe wynika z twierdzeń powoda zawartych w piśmie procesowym z dnia 22 sierpnia 2016 roku (data wpływu do Sądu- k. 91-93).

- 8, 40 zł- koszty nadania dwóch przesyłek pocztowych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc obciążając pozwaną kosztami procesu stosownie do stopnia w jakim pozwana przegrała sprawę. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 666 zł, a powództwo uwzględnione zostało

w 73 %. W związku z tym powinien ponieść koszty w wysokości 346, 41 zł. Łącznie koszty procesu w sprawie wyniosły 1283 zł i złożyły się na nie koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa które powstały po obu stronach (617 zł x 2) i opłatą od pozwu wysokości 44 zł, którą poniósł powód. Sąd więc obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu powodowi kwoty 319, 59 zł tytułem kosztów procesu.